

Cauzele conexe C-63/90 și C-67/90

Republica Portugheză și Regatul Spaniei împotriva Consiliului Comunităților Europene

„Pescuit — Regulament privind repartizarea cotelor de pescuit între statele membre — Actul de aderare a Spaniei și Portugaliei”

HOTĂRÂREA CURȚII
13 octombrie 1992¹

În cauzele conexe C-63/90 și C-67/90,

Republica Portugheză, reprezentată prin profesorul João Mota de Campos, Luís Inês Fernandes, director al serviciului juridic din Direcția Generală a Comunităților Europene din Ministerul Afacerilor Externe, Marcelo Vasconcelos, director al Biroului de studii și planificare din Ministerul Agriculturii, Pescuitului și Alimentației, precum și Maria Luisa Duarte, consilier juridic în Direcția Generală a Comunităților Europene din Ministerul Afacerilor Externe, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Portugaliei, 33, allée Scheffer,

și

Regatul Spaniei, reprezentat inițial de către Carlos Bastarreche Sagües, apoi de către Alberto Navarro González, director general pentru coordonare juridică și instituțională comunitară, și de către Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, șef al serviciului juridic al statului, desemnată să reprezinte guvernul spaniol în fața Curții de Justiție a Comunităților Europene, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Spaniei, 4-6, boulevard E. Servais,

în calitate de reclamanți,

împotriva

Consiliului Comunităților Europene, reprezentat de către Arthur Alan Dashwood, director al Serviciului juridic, și John Carbery, consilier juridic, asistați, pe de o parte, de către Jorge Monteiro, apoi de către Amadeu Lopes Sabino, și, pe de altă parte, de către Germán-Luis Ramos Ruano, membri ai Serviciului juridic, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui Xavier Herlin, director al Serviciului juridic al Băncii Europene de Investiții, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

în calitate de pârât,

susținut de

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de către Robert Caspar Fischer și, respectiv, de către Herculano Lima și Francisco José Santaolalla, consilieri juridici, în calitate de agenți,

¹ Limbile de procedură: portugheza (în cauza C-63/90), spaniola (în cauza C-67/90).

cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui Roberto Hayder, reprezentant al Serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

Republica Federală Germania, reprezentată de către Ernst Röder, Regierungsdirektor în Ministerul Federal al Economiei, și de către Joachim Karl, Oberregierungsrat în acest minister, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Republicii Federale Germania, 20-22, avenue Émile-Reuter,

Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord, reprezentat de către J. E. Collins, de la Treasury Solicitor's Department, în calitate de agent, asistat de către Christopher Vajda, barrister, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Regatului Unit, 14, boulevard Roosevelt,

în calitate de intervenienți,

având ca obiect anularea Regulamentului (CEE) nr. 4054/89 al Consiliului din 19 decembrie 1989 privind repartizarea, pentru anul 1990, a cotelor de pescuit ale Comunității în apele Groenlandei (JO L 389, p. 65),

CURTEA,

constituită din O. Due, președinte, C. N. Kakouris și M. Zuleeg, președinți de cameră, G. F. Mancini, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida și M. Díez de Velasco, judecători,

avocat general: C. O. Lenz,
grefier: D. Triantafyllou, administrator,

având în vedere raportul pentru ședință,

după ascultarea susținerilor orale ale părților în ședința din 18 februarie 1992,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 6 mai 1992,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererile depuse la grefa Curții, la 14 și respectiv 16 martie 1990, Republica Portugheză și Regatul Spaniei au solicitat, în temeiul articolului 173 primul paragraf din Tratatul CEE, anularea Regulamentului (CEE) nr. 4054/89 al Consiliului din 19 decembrie 1989 privind repartizarea, pentru anul 1990, a cotelor de pescuit ale Comunității în apele Groenlandei (JO L 389, p. 65). Acest regulament este consecința acordului privind pescuitul încheiat între Comunitate, pe de o parte, și Guvernul Danemarcei și guvernul local al Groenlandei, pe de altă parte (JO L 29, 1985, p. 9), și a protocolului privind stabilirea condițiilor de pescuit prevăzute în acordul menționat anterior (JO L 389, 1989, p. 83), și anume a cotelor de pescuit alocate Comunității în apele Groenlandei de la 1 ianuarie 1990 până la 31 decembrie 1994.

2 Consiliul a adoptat regulamentul în litigiu în temeiul articolului 11 din Regulamentul (CEE) nr. 170/83 al Consiliului din 25 ianuarie 1983 privind instituirea unui regim comunitar de conservare și gestionare a rezervelor de pește (JO L 24, p. 1). Acest regim prevede, printre altele, măsuri de conservare, care, conform articolului 2, pot să implice, în special, limitarea efortului de pescuit prin limitarea, în special, a capturilor.

3 În această privință, articolul 3 din Regulamentul nr. 170/83 prevede că, atunci când, în cazul unei specii sau al unui grup de specii înrudite, se dovedește necesar să se limiteze volumul capturilor, totalul admisibil al capturilor pentru fiecare stoc sau grup de stocuri (denumit în continuare „TAC”), partea disponibilă pentru Comunitate precum și, după caz, totalul capturilor alocate țărilor terțe și condițiile specifice în care trebuie efectuate aceste capturi sunt stabilite în fiecare an. Partea disponibilă pentru Comunitate este sporită de totalul capturilor obținute de Comunitate în afara apelor aflate sub jurisdicția sau sub suveranitatea statelor membre.

4 De altfel, articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 170/83 prevede că „volumul capturilor disponibile pentru Comunitate menționat la articolul 3 este repartizat între statele membre astfel încât să se asigure fiecărui stat membru o stabilitate relativă a activităților exercitate pentru fiecare dintre stocurile în cauză”. Alineatul (2) de la același articol prevede că, pe de altă parte, Consiliul, pronunțându-se în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 43 din tratat și în baza unui raport ce trebuie prezentat de către Comisie înainte de 31 decembrie 1991 privind situația pescuitului în Comunitate, dezvoltarea economică și socială a regiunilor litorale și starea stocurilor, precum și evoluția previzibilă a acestora, hotărăște ajustările care s-ar putea dovedi necesare în repartizarea resurselor între statele membre.

5 În cele din urmă, articolul 11 din Regulamentul nr. 170/83 prevede că alegerea măsurilor de conservare, stabilirea TAC și a volumului disponibil pentru Comunitate și repartizarea acestui volum între statele membre sunt hotărâte de către Consiliu, care se pronunță cu majoritate calificată asupra propunerii Comisiei. Regulamentele privind stabilirea TAC pentru speciile de pești a căror conservare trebuie asigurată și privind repartizarea volumului capturilor disponibile pentru Comunitate între statele membre au fost adoptate în fiecare an, în această bază, din 1983.

6 Prin Regulamentul (CEE) nr. 172/83 al Consiliului din 25 ianuarie 1983, privind stabilirea, pentru anumite stocuri sau grupuri de stocuri de pești din zona de pescuit a Comunității, a capturilor totale admisibile pentru 1982, a părții din aceste capturi disponibile pentru Comunitate, a repartizării acestei părți între statele membre și a condițiilor în care capturile totale admisibile pot fi pescuite (JO L 24, p. 30), Consiliul a procedat la repartizarea resurselor disponibile în apele comunitare în funcție de trei criterii, indicate în preambulul acestui regulament: activitățile tradiționale de pescuit, nevoile specifice ale regiunilor dependente în special de pescuit și ale industriilor conexe, precum și pierderea unor posibilități de pescuit în apele țărilor terțe.

7 Aceleași criterii au servit drept bază la repartizarea resurselor disponibile, în afara apelor comunitare, în temeiul acordurilor cu țările terțe și care au făcut obiectul unor diferite regulamente ale Consiliului. Astfel este cazul Regulamentelor (CEE) nr. 172/83 din 25 ianuarie 1983 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 370/82 privind gestionarea și controlul anumitor cote de pescuit alocate pentru 1982 navelor care arborează pavilionul unuia dintre statele membre și care pescuiesc în zona de reglementare definită de NAFO (JO L 24, p. 68), nr. 174/83 privind repartizarea, între statele membre, a cotelor de pescuit alocate în 1982 Comunității în cadrul acordului privind pescuitul dintre Comunitate și Canada (JO L 24, p. 70), nr. 175/83 privind repartizarea anumitor cote de pescuit între statele membre pentru navele care pescuiesc în zona economică a Norvegiei și în zona de pescuit situată în jurul insulei Jan Mayen (JO L 24, p. 72), precum și nr. 176/83 și 177/83 privind repartizarea cotelor de pescuit între statele membre pentru navele care pescuiesc în apele Suediei (JO L 24, p. 75) și în apele insulelor Feroe (JO L 24, p. 77).

8 Procentele de repartizare, stabilite în funcție de activitățile de pescuit în cursul perioadei de referință 1973-1978 și transformate în cantități repartizate, nu s-au schimbat din 1983 și au fost utilizate pentru toate repartizările intervenite în continuare. Aderarea Republicii Portugheze și a Regatului Spaniei la Comunitate, la 1 ianuarie 1986, nu a condus la nicio modificare în formula de repartizare, cele două state membre noi fiind excluse de la aceasta.

9 Pentru o expunere mai amplă a reglementării comunitare care se aplică, a derulării procedurii, precum și a motivelor și argumentelor părților, se face trimitere la raportul pentru ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în cele ce urmează numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

10 În sprijinul acțiunilor lor, reclamantii invocă o serie de motive care pot fi regrupate în trei capitole, și anume încălcarea unor norme fundamentale de procedură, încălcarea principiului stabilității relative a activităților de pescuit și încălcarea principiilor generale ale dreptului comunitar.

Cu privire la motivele întemeiate pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură

11 Republica Portugheză susține, în primul rând, că regulamentul în litigiu a fost adoptat încălcând procedura prevăzută la articolul 43 din tratat, la care nu se face, de altfel, nicio trimitere. Aceasta declară, în această privință, că cerința certitudinii juridice nu poate fi îndeplinită nici prin trimiterea la Tratatul CEE în întregime, nici prin trimiterea la Regulamentul nr. 170/83, menționat anterior.

12 Aceasta susține, în continuare, că regulamentul în litigiu a fost adoptat încălcând articolul 190 din tratat, în măsura în care nu se indică motivele de fapt și de drept care au determinat Consiliul să repartizeze capturile disponibile între anumite state membre, excluzându-le pe altele, precum reclamantii, care își manifestaseră cu toate acestea interesul în această privință.

13 Republica Portugheză susține, în cele din urmă, că regulamentul în litigiu a fost adoptat înainte de intrarea în vigoare, deși provizorie, a protocolului privind condițiile de pescuit în apele Groenlandei, menționat anterior. Aceasta subliniază, în această privință, că protocolul menționat anterior a fost aprobat formal în numele Comunității numai în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 2647/90 al Consiliului din 16 iulie 1990 privind încheierea celui de al doilea protocol, menționat anterior (JO L 252, p. 1), și că aplicarea provizorie a acestui protocol a fost hotărâtă de comun acord de către părțile contractante printr-un schimb de scrisori în data de 21 decembrie 1989.

14 Fiind vorba de temeiul juridic al regulamentului în litigiu, ar trebui să se facă observația că acesta se bazează în mod expres pe articolul 11 din Regulamentul nr. 170/83, menționat anterior, care, făcând trimitere în special la articolul 4 alineatul (1) din același regulament, acordă Consiliului competența, pronunțându-se cu majoritate calificată asupra propunerii Comisiei, de a stabili repartizarea între statele membre a volumului capturilor disponibile pentru Comunitate. Regulamentul nr. 170/83 fiind el însuși întemeiat pe articolul 43 din tratat, articolul 11 din acesta constituie un temei juridic corespunzător și suficient pentru adoptarea Regulamentului în litigiu. Într-adevăr, după cum a declarat Curtea în hotărârea din 16 iunie 1987, Romkes, punctul 16 (46/86, Rec. p. 2681), nu se poate cere ca toate detaliile din regulamentele privind politica agricolă comună să fie stabilite de către Consiliu în conformitate cu procedura de la articolul 43 din tratat; în schimb, este suficient, prin urmare, în sensul acestei dispoziții că elementele esențiale în domeniul de reglementat au fost adoptate în conformitate cu procedura pe care o prevede acesta; dispozițiile de punere în aplicare a

regulamentelor de bază pot fi, într-adevăr, adoptate de către Consiliu în conformitate cu o procedură diferită, astfel cum a fost prevăzut la articolul 11, menționat anterior.

15 În consecință, acest motiv trebuie să fie respins.

16 În ceea ce privește pretinsa absență, în motivarea regulamentului în litigiu, a oricărei precizări în legătură cu motivele de fapt și de drept care au determinat Consiliul să acorde beneficii din repartizare anumitor state membre și să excludă în special pe reclamantii, este necesar să se reamintească faptul că, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, motivarea impusă de articolul 190 din tratat trebuie să fie adaptată la natura actului în cauză. Aceasta trebuie să indice în mod clar și neechivoc raționamentul autorității comunitare, autorul actului, astfel încât să le permită părților în cauză să cunoască justificările măsurii adoptate, iar Curții să își exercite controlul. Rezultă, de asemenea, din această jurisprudență, că nu se poate cere ca motivarea unui act să specifice diferitele elemente de fapt și de drept care fac obiectul acestuia, în condițiile în care acest act intră în cadrul sistematic al ansamblului din care face parte (a se vedea, în special, hotărârea din 22 ianuarie 1986, Eridania, punctele 37 și 38, 250/84, Rec. p. 117).

17 Însă, cel de al cincilea punct din regulamentul în litigiu se referă în mod expres la criteriul esențial al oricărei repartizări a rezervelor de pește, și anume acela de a asigura fiecărui stat membru o stabilitate relativă a activităților de pescuit avute în vedere, prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 170/83, menționat anterior. De asemenea, trebuie să se ia în considerare faptul că regulamentul în litigiu face parte dintr-o întreagă serie de regulamente, dintre care unele cu siguranță sunt ulterioare aderării, care aplică același criteriu de bază. În consecință, este necesar să se considere că acesta îndeplinește cerințele motivării de la articolul 190 din tratat, astfel cum sunt menționate anterior.

18 În consecință, acest al doilea motiv trebuie să fie respins.

19 În cele din urmă, motivul întemeiat pe faptul că regulamentul în litigiu ar fi fost adoptat înainte de intrarea în vigoare, deși provizorie, a celui de-al doilea protocol privind disponibilitățile de pescuit în apele Groenlandei, trebuie să fie, de asemenea, respins. Este suficient, de fapt, să se constate că, în orice caz, în conformitate cu articolul 3, regulamentul menționat anterior a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1990, și anume la aceeași dată ca și protocolul menționat anterior, în temeiul Deciziei 89/650/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1989 privind încheierea acordului sub forma unui schimb de scrisori cu privire la aplicarea provizorie a acestuia (JO L 389, p. 80).

20 Din considerațiile precedente rezultă că motivele întemeiate pe încălcarea normelor fundamentale de procedură trebuie să fie respinse în întregime.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea principiului stabilității relative a activităților de pescuit

21 Reclamantii susțin că, prin adoptarea regulamentului în litigiu, care îi exclude de la repartizare, Consiliul ar fi aplicat într-un mod prea rigid, și prin urmare eronat, principiul stabilității relative a activităților de pescuit, prevăzut la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 170/83, menționat anterior, în măsura în care nu s-a ținut seama de pretențiile lor legitime pe care le-ar fi obținut din rezervele de pește disponibile în afara Comunității și acordate acesteia în întregime.

22 În sprijinul pretenției lor, reclamantii folosesc în principal trei argumente.

23 În primul rând, aceștia subliniază că cel de-al doilea protocol la acordul cu Groenlanda a oferit Comunității, în comparație cu primul protocol din 1985, o creștere semnificativă a posibilităților de pescuit, din care, în special, 7 500 de tone suplimentare de cod. Această creștere ar fi trebuit să determine Consiliul să îi includă pe reclamanți la repartizare, protejând totodată interesele statelor membre care beneficiaseră deja de aceasta.

24 În al doilea rând, reclamanții consideră că clauza de revizuire prevăzută la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 170/83, menționat anterior, nu constituie singurul motiv pentru adaptarea formulei de repartizare, stabilită în 1983, la noile circumstanțe. Însuși Consiliul ar fi recunoscut, într-o declarație înscrisă în procesul-verbal din momentul adoptării Regulamentului nr. 170/83, că, înainte chiar de revizuirea formală a formulei de repartizare, ar fi necesar, în momentul evaluării stabilității relative a cotelor care trebuie alocate statelor membre, să se ia în considerare diversele circumstanțe care ar putea afecta în mod substanțial situația generală care a determinat repartizarea inițială. Însă, aderarea a două noi state membre ar constitui o modificare substanțială a acestei situații, formula inițială fiind concepută pentru zece state membre, ceea ce nu mai corespunde componenței actuale a Comunității. De altfel, lipsa de dispoziții din actul de aderare în acest domeniu ar însemna că principiul stabilității relative a activităților de pescuit trebuie aplicat luându-se în considerare componența actuală a Comunității.

25 Potrivit Regatului Spaniei, în ultimul rând, posibilitățile de pescuit, stabilite prin protocolul din 1985, ar fi fost în mod sistematic sub-exploatate de către statele membre beneficiare. Prin urmare, chiar și în absența unor cote suplimentare, principiul stabilității relative a activităților de pescuit nu ar fi fost încălcat dacă s-ar fi acordat posibilități de pescuit altor state membre, din moment ce statele membre, care au fost beneficiarele exclusive ale acestui principiu, nu au epuizat niciodată cotele lor în întregime.

26 Înainte de a examina aceste argumente diferite, ar trebui reamint că, în hotărârea din 16 iunie 1987, Romkes, menționată anterior, Curtea a avut deja ocazia să se pronunțe asupra compatibilității cu cerința de stabilitate relativă a activităților de pescuit, formulată de Regulamentul nr. 170/83, a repartizărilor cotelor survenite după repartizarea inițială din 1983. Astfel, la punctul 17 din această hotărâre, Curtea a declarat că această cerință de stabilitate relativă trebuia înțeleasă drept menținerea unui procent fix pentru fiecare stat membru în această repartizare. Instanța a precizat, în această privință, că dispoziția conform căreia ajustările care s-ar putea dovedi necesare în repartizarea resurselor între statele membre vor fi hotărâte de către Consiliu în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 43 din tratat, articolul 4 alineatul (2) din același regulament dovedește că formula de repartizare stabilită inițial în temeiul articolului 4 alineatul (1) și în baza articolului 11, se va aplica în continuare până când se adoptă un regulament de modificare în conformitate cu procedura urmată în cazul Regulamentului nr. 170/83.

27 Reclamanții susțin, cu toate acestea, că această jurisprudență presupune o limitare a eforturilor de pescuit în raport cu capturile disponibile la un moment dat și că aceasta nu poate fi invocată în cazul unei creșteri a posibilităților de pescuit, ca în cazul de față.

28 În această privință, ar trebui subliniat că, pe de o parte, în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul nr. 170/83, menționat anterior, măsurile de limitare a capturilor privesc numai speciile sau grupările de specii; pe de altă parte, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din același regulament, trebuie să se asigure stabilitatea relativă, pentru fiecare stat membru, „pentru fiecare dintre stocurile în cauză”, și anume pentru peștii dintr-o anumită specie, care se află într-o zonă geografică dată. Însă, este evident că este imposibil să se

evalueze în mod precis volumul acestor stocuri, care, de la an la an, pot suferi fluctuații – fie creșteri, fie descreșteri – în special datorate evoluției biologice a speciilor. Din acest motiv, Curtea a precizat în hotărârea Romkes, menționată anterior, că stabilitatea relativă a activităților de pescuit ar trebui înțeleasă drept menținerea unui procent fix pentru fiecare stat membru, și nu, prin urmare, drept o garanție a unei cantități fixe de pești.

29 În aceste condiții, principiul stabilității relative a activităților de pescuit nu poate fi interpretat ca implicând pentru Consiliu obligația de a proceda la o nouă repartizare, de fiecare dată când se observă o creștere a unui anumit stoc și atunci când acest stoc a făcut deja obiectul repartizării inițiale. De altfel, după cum a arătat în mod întemeiat avocatul general, acordul privind pescuitul încheiat cu Groenlanda conține o serie de dispoziții care se justifică numai prin caracterul aleatoriu al previziunilor cantitative privind un anumit stoc.

30 Prin urmare, primul argument invocat trebuie să fie respins.

31 În ceea ce privește argumentul întemeiat pe aderarea Republicii Portugheze și a Regatului Spaniei la Comunitate, la 1 ianuarie 1986, ar trebui notat că faptul obiectiv al aderării unui stat nu poate produce, el însuși, efecte juridice, dat fiind că există un act corespunzător care reglementează condițiile aderării.

32 În cazul de față, articolul 2 din actul de aderare în cauză prevede că, încă de la aderare, dispozițiile tratatelor originare și actele adoptate de către instituțiile comunitare înainte de aderare sunt obligatorii pentru noile state membre și se aplică, în aceste state, în condițiile prevăzute de tratate și de actul de aderare în sine.

33 Însă, este evident că, în ceea ce privește pescuitul, în special rezervele externe, actul de aderare (articolul 167 în ceea ce privește Spania și articolul 354 în ceea ce privește Portugalia) prevede un regim de integrare care se limitează la preluarea, de către Comunitate, a gestionării acordurilor privind pescuitul încheiate anterior cu țări terțe de către noile state membre, precum și la menținerea provizorie, în cazul lor, a drepturilor și obligațiilor care rezultă din acestea, până când Consiliul adoptă deciziile corespunzătoare pentru menținerea activităților de pescuit care rezultă din acordurile menționate.

34 În aceste condiții, în conformitate cu articolul 2 din actul de aderare, se impune aplicarea *acquis*-ului comunitar, în special a principiului stabilității relative, astfel cum a fost stabilit prin Regulamentul nr. 170/83, menționat anterior, întrucât acesta din urmă nu a făcut obiectul niciunei modificări, cu excepția adaptării tehnice a numărului de voturi în procedura decizională prevăzută la articolul 14 alineatul 2 (anexa I, punctul XV din actul de aderare) și interpretat de către Curte.

35 Prin urmare, al doilea argument ar trebui respins.

36 Cu toate acestea, este necesar să se precizeze că, deși actul de aderare nu a adus atingere, astfel cum ar fi putut să o facă, situației existente în ceea ce privește repartizarea rezervelor externe de pește, nu este mai puțin adevărat că, după aderare, Republica Portugheză și Regatul Spaniei se află în aceeași situație ca și statele membre care nu au beneficiat de repartizarea inițială.

37 Astfel, rezultă, pe de o parte, că aceste două state membre au dreptul de a participa la repartizarea unor noi posibilități de pescuit, eventual disponibile în temeiul acordurilor încheiate cu țări terțe după aderare și având ca obiect rezerve de pește ce trebuie încă repartizate; pe de altă parte, rezultă că în momentul unei eventuale revizuirii a sistemului, în

conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 170/83, statele menționate anterior își pot susține pretențiile în aceleași condiții ca toate celelalte state membre.

38 Fiind vorba, în ultimul rând, de argumentul formulat de Regatul Spaniei, întemeiat pe o pretinsă sub-exploatare a cotelor, ar trebui subliniat că, în realitate, după cum a subliniat și Consiliul, fără să fie contrazis printr-o dovadă convingătoare, posibilitățile de pescuit atribuite Comunității în temeiul unui acord cu o țară terță se bazează pe previziuni privind starea și evoluția stocurilor, care se pot dovedi inexacte și care pot să nu reflecte cantitățile ce pot fi efectiv capturate. În aceste condiții, simpla constatare a unor capturi de pește mai mici decât cantitățile prevăzute nu poate crea obligația de a proceda la o nouă repartizare pentru anul următor. Ar trebui adăugat că Regatul Spaniei nu a prezentat nicio dovadă privind sub-exploatarea intenționată, de către statele membre beneficiare, a cotelor de pescuit care le-au fost acordate acestora în temeiul regulamentului în litigiu.

39 Întrucât acest al treilea argument nu poate fi, prin urmare acceptat, ar trebui să se respingă în întregime motivul întemeiat pe încălcarea principiului stabilității relative a activităților de pescuit.

Cu privire la motivele întemeiate pe încălcarea principiilor generale de drept comunitar

40 Reclamantul susține că, prin adoptarea regulamentului în litigiu fără a-i include în formula de repartizare, Consiliul ar fi încălcat principiul nediscriminării prevăzut la articolul 7 din tratat. Potrivit guvernului portughez, Consiliul a încălcat, de asemenea, principiile proporționalității, echității și solidarității comunitare.

41 Încălcarea principiului nediscriminării rezultă, în principal, potrivit guvernului portughez, din faptul că, din 1973 până în 1977, și anume aproximativ în cursul perioadei de referință pe baza căreia a fost stabilită formula de repartizare între statele membre în 1983, flota portugheză ar fi pescuit, în apele Groenlandei, în medie, o cantitate de cod aproape egală cu cea pescuită de către Republica Federală Germania și de circa treisprezece ori mai mare decât cea pescuită de către Regatul Unit.

42 În această privință, guvernul spaniol susține, pe de o parte, că noile state membre, cu toate că au pierdut - în urma aderării - în favoarea Comunității, competența de a negocia acorduri privind pescuitul cu țările terțe, rămân excluse de la posibilitățile de pescuit pe care Comunitatea le obține negociind, ea însăși, astfel de acorduri cu țările terțe; acesta subliniază, pe de altă parte, că statele membre au beneficiat de acordurile privind pescuitul încheiate de Spania cu țări terțe înainte de aderare, în timp ce Spania este exclusă de la cotele pe care Comunitatea le obține în temeiul acordurilor încheiate pe cont propriu în cursul aceleiași perioade.

43 Ar trebui remarcat, în această privință, că situația reclamantilor nu se compară cu cea a celorlalte state membre beneficiare ale repartizărilor, dacă se ia în considerare conținutul actului de aderare, astfel cum a fost reamintit anterior, cu privire la integrarea noilor state membre în politica comună în domeniul pescuitului, mai ales în ceea ce privește rezervele externe de pește deja disponibile și repartizate la data aderării.

44 Într-adevăr, în măsura în care actul de aderare nu a modificat situația existentă în ceea ce privește repartizarea rezervelor externe de pește, *acquis*-ul comunitar se aplică în continuare. Prin urmare, noile state membre nu pot invoca circumstanțe anterioare aderării, dintre care, în special, cele privind propriile activități de pescuit în cursul perioadei de referință, pentru a elimina aplicarea dispozițiilor în cauză. Din momentul aderării, acestea se află în aceeași

situație ca și statele membre excluse de la repartizări în temeiul principiului stabilității relative a activităților de pescuit, concretizată, în ceea ce privește acordurile survenite înainte de aderare, în repartizarea efectuată în 1983. Această evaluare nu poate fi infirmată prin faptul că, în urma aderării, noile state membre nu mai au competența de a încheia acorduri autonome, ceea ce le pune într-o situație identică cu cea a tuturor celorlalte state membre, nici de faptul că nu au primit nicio compensație din rezervele externe pe care le-au adus în Comunitate.

45 Prin urmare, motivul întemeiat pe încălcarea principiului nediscriminării trebuie să fie respins.

46 Potrivit guvernului portughez, refuzul de a acorda cote de pescuit noilor state membre care au îndelungate și puternice tradiții de pescuit în apele Groenlandei ar fi disproporțional, în comparație cu obiectivul urmărit, și anume stabilitatea relativă a activităților de pescuit, pe motiv că interesele flotei portugheze în această zonă ar fi, astfel, sacrificate în totalitate.

47 Acest motiv nu poate fi acceptat. Contrar celor susținute de către reclamant, este suficient să se constate că formula de repartizare stabilită înainte de aderare, nu a fost modificată prin actul de aderare în sine, pe motiv că formula respectivă este necesară și corespunzătoare pentru a garanta stabilitatea relativă a activităților de pescuit ale statelor membre beneficiare, în ceea ce privește stocurile repartizate deja la data aderării. Într-adevăr, orice extindere a formulei de repartizare ar aduce atingere acestei stabilități, chiar și în cazul fluctuațiilor pozitive ale posibilităților de pescuit, acestea din urmă nefăcând decât să compenseze, pe termen mediu, fluctuațiile negative, atât unele cât și celelalte fiind în măsură să se verifice în funcție de evoluția biologică a speciilor.

48 Guvernul portughez invocă, de asemenea, încălcarea principiului echității care, deși nu se identifică în totalitate cu principiul nediscriminării și cu cel al proporționalității, ar obliga la o pondere corectă a intereselor în cauză. Principiul menționat anterior nu se substituie normei comunitare care se aplică, dar justifică o interpretare suficient de flexibilă. Ar fi de competența instanței comunitare să formuleze cerința generală privind echitatea procedând la o interpretare flexibilă a stabilității dorite.

49 În această privință, ar trebui reamintit că, în hotărârea din 16 iunie 1987, Romkes, menționată anterior, Curtea a interpretat deja cerința stabilității relative drept menținerea unui procent fix pentru fiecare stat membru. Guvernul portughez invocă aderarea sa la Comunitate pentru a justifica posibilitatea, chiar necesitatea, de a modifica interpretarea respectivă în lumina acestui eveniment. Însă, ar trebui, de asemenea, reamintit că aderarea unor noi state membre la Comunitate se realizează prin anumite acte care au valoare de legislație primară și care pot modifica, în orice domeniu al dreptului comunitar, situațiile preexistente, *acquis*-ul comunitar fiind noma generală. În prezenta cauză, conform celor constatate anterior, actul de aderare a Regatului Spaniei și a Republicii Portugheze a reglementat chestiunea rezervelor externe de pește în așa fel încât să nu modifice formula de repartizare în cauză. În aceste condiții, aderarea reclamantilor nu poate constitui un element care să poată determina modificarea jurisprudenței menționate.

50 În consecință, acest motiv trebuie să fie respins.

51 Guvernul portughez susține, în final, că principiul „solidarității comunitare” ar fi fost încălcat de către Consiliu, că acest principiu ar fi trebuit să fie dedus din articolul 5 alineatul (2) din tratat, în ceea ce privește atitudinea statelor membre în cadrul Consiliului, la data adoptării regulamentului în litigiu.

52 Acest motiv trebuie să fie respins. Trebuie reamintit că, într-adevăr, articolul 5 din tratat stabilește principiul cooperării loiale în relațiile dintre statele membre și instituțiile comunitare. Acest principiu, pe de o parte, nu numai că obligă statele membre să adopte toate măsurile corespunzătoare pentru a garanta domeniul de aplicare și eficacitatea dreptului comunitar, ci impune, de asemenea, instituțiilor comunitare obligații reciproce de cooperare loială cu statele membre (a se vedea ordonanța din 13 iulie 1990, Zwartveld, punctul 17, C-2/88 Imm., Rec.. p. I-3365).

53 Însă, adoptarea unui act legislativ de către Consiliu nu poate constitui nici o încălcare a obligației impuse statelor membre de a garanta domeniul de aplicare și eficacitatea dreptului comunitar, întrucât apărarea intereselor sale de către fiecare stat membru în cadrul Consiliului nu se încadrează în mod evident în obligația menționată anterior, nici o încălcare a obligației de loialitate care îi revine Consiliului ca instituție.

54 În consecință, acest ultim motiv trebuie să fie, de asemenea, respins.

55 Din toate considerațiile menționate anterior rezultă că acțiunile trebuie să fie respinse în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, orice parte care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica Portugheză și Regatul Spaniei au căzut în pretenții, ambele ar trebui obligate la plata în solidar a cheltuielilor de judecată. În conformitate cu articolul 69 alineatul (4), Comisia și statele membre interveniente își suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Respinge acțiunile.

2) Obligă Republica Portugheză și Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată. Obligă Comisia, Republica Federală Germania și Regatul Unit la plata propriilor cheltuieli de judecată.

Due

Mancini

Kakouris

Joliet

Moitinho de Almeida

Zuleeg

Diez de Velasco

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 13 octombrie 1992.

Grefier

J.-G. Giraud

Președinte

O. Due